

ЩЕ ТІЛЬКИ РАЗ, ГОСПОДИ

Схилимо тепер свої голови. З нашими схиленими головами і нашими схиленими серцями перед Богом, завершення цього чудового з'їзду, свята, яке було в нас тут, навколо Слова Господнього, я хотів би знати сьогодні, чи прагнуть наші серця за чимось від Бога. Якщо прагнуть, підніmemo свої руки до Нього та скажемо, просто скажемо: “Це моє прохання, Господи. Тобі відомо”.

² Наш Небесний Отче, споглянь тепер на наші руки. Ті руки підняті, це означає, що ми все своє віддаємо Тобі. Ти знаєш, в чому ми маємо потребу, Отче, і ми молимо, щоб Ти вдовольнив наші потреби. Часом буває так, що наші бажання перевищують наші потреби. Але, Отче, Ти вдовольни наші потреби, бо ми можемо прохати цього з вірою. Ти обіцяв, що Ти зробиш це. Я прохаю про це в Ім'я Ісуса Христа. Амінь. Амінь.

Тепер можете сідати.

³ Братові Моору та Сестрі Моор, Братові Брауну та його, Братові Лайлу, Братові Бутлеру та усім цим приємним людям тут у церкві — господарникам, дияконам, хто б то не був, — я, звичайно ж, вдячний за цю можливість та цей приємний час, який я мав тут. Ці визначні засновники, що прийшли сюди багато років тому, з паперовими прокладками у своїх черевиках, і доклали самовіддане подвижницьке зусилля побудувати тут це місце поклоніння, ці люди. Я вважаю, що Шрівпорт у великому боргу перед такими людьми, як Джек Моор та оці отакі-от люди тут. Невтомні й самовіддані зусилля, вони постаралися заснувати місце, звідки Світло Боже та Життя Боже могло б іти до людей, чоловіків та жінок, що мандрують, які зайдуть та одержать насолоду від служінь. Нехай же вона стоятиме довго, до приходу Господа Ісуса, допоки вона Йому буде потрібна.

⁴ І мені дуже сподобалися громади — ваш чудовий відгук на—на служіння, на Послання. І величні речі, які Бог вчинив для нас, це просто не має меж. І ми так і не дізнаємося, що то означало, допоки не перейдемо на інший бік, бо було посаджене насіння, яке прийде до життя за днів, що в нас попереду. І чимало зцілилося тих, що, мабуть, у цю хвилину й не знають про це нічого, через якийсь час ви побачите, що воно щезло. І ми бачимо так багато цього; головне не те, що відбувається на твоїх очах — ти так і не дізнаєшся, що повинно буде статися, що станеться у результаті цього. І я вірю, що ніхто з людей не вийде з цього зібрання немичним, але їм вистачить віри знати, що цю справу звершено, і одужають.

⁵ Бо ті, хто підняв свої руки до Христа за хрищення Духом Святим, та за багато чим, та за діями благодаті, які, ви бажаєте,

щоб Бог вчинив з вами, я просто вірю, що кожен з вас наповниться Духом Святим, кожен. Не забудьте мого Послання про *Знак*. Ти мусиш залишатися з цим. Пам'ятай — вияви Знак.

6 Тепер, нам одразу ж треба буде їхати до Арізони, та Юми, та Феніксу. А потім, по Півдню, ми повернемося сюди. Я просто не знаю маршрут, що там. Але, я думаю, приблизно у лютому ми знов будемо у південній Луїзіані, десь тут у Луїзіані та Даласі. І поїдемо далі до Джорджії, заглибимося туди, а потім до Флориди. А потім звідти нам треба буде їхати до Європи, до червня. А потім ми вернемося сюди — у липні й до середини серпня. І потім знов їдемо на інший бік землі до Південної Америки. . . не Південної Америки — Південної Африки. І з другого вересня цього прийдешнього 1964 року, як Господь зволить, ми починаємо в—в Дурбані, Південна Африка, де ми бачили, як за один раз до Господа прийшло тридцять тисяч людей. Брат Юліус Стедсклю, який сидить тут, був того разу на тому зібранні. Думаю, саме стільки.

7 І, я вважаю, Брата Юліуса представляли, чоловік, який написав книгу *Пророк відвідує Південну Африку*. Я. . . Жодних сумнівів, Сестра Стедсклю десь тут. Я—я щось не бачу її. . . так, так, тепер бачу, і дітей. Пам'ятаю, декілька років тому, Міннеаполіс, вони були зовсім малими; тепер мені треба дивитися на них знизу вгору — вони стали височезними юнаком та дівчиною.

8 Сестра Стедсклю тут нещодавно, яка дійсно змусила моє серце хвилюватися — мати, вона втратила свою дитину. І Господь був. . . вважав за належне забрати її. І вона подзвонила мені, і вона хотіла. . . Вони збиралися доставити мене літаком до Німеччини. І лікар був такий ласкавий, що зачекав, залишив дитину лежати там. Мала померла несподівано, гарненька повненька дівчинка. І Сестра Стедсклю втратила свою матір, і вона вже була досить надломленою. Певно ж, ця дитина була найкращим, що було в неї. І вона подзвонила по телефону, міжміський дзвінок з Німеччини, і хотіли доставити літаком. І я сказав: “Сестро Стедсклю. . .”

9 Вона визнала свою віру, що вона вірить, що Господь Ісус послав мене на цю працю за останніх днів, і таке вірне свідоцтво, яке ніхто не міг би дати, і вона вірила у це всім своїм серцем. Вона бачила була, як Господь Бог чинив отакі-от речі — воскрешав мертвих після їхньої смерті. Але, ви розумієте, ви дійсно, так само, як і я. . . Як, як Бог прославився б через це, у Німеччині й усюди! Якби я сам міг це зробити — я зробив би це. Але, по-перше, ми не повинні виступати, допоки ми не будемо знати, заради чого ми виступаємо.

10 Тож я пішов та молився. І, я думаю, протягом тієї ночі, вона якийсь час провела на телефоні. І наступного дня я прийшов — нічого не було. Меда, моя дружина знову сказала, сказала: “Сестра Стедсклю дзвонила двічі. Чи є вже якесь слово від Господа?”

Я сказав: “Нічого нема”. І я сказав. . .

11 Що ж, я пішов, знову молився. Тієї ночі я був у лісі. Тоді, звичайно ж, з дитиною треба було щось робити. І потім, якраз коли я заходив, Господь Ісус, переді мною з'явилося видіння. І я почув, як Його голос каже: “Не забороняй цьому. То є рука Господа”. Отож, тоді я пізнав, що Бог, з якоїсь причини, забрав її дитину до Слави, і, звичайно ж, якби я сказав що-небудь проти цього — то було б проти волі Господньої.

12 І тоді я подумав: “Що ж, це буде велике розчарування. Але, єдине, що я зробив — я послухався Господа. Я вчинив те, що Він сказав мені”.

13 Я тут нещодавно одержав листа від одного служителя звідти, і він з деякими іще служителями зробив деякі заяви. Він сказав: “Той, хто...” І він був, я думаю, можливо, він був німецьким лютеранином. Я не певен. Але він сказав: “Є одне, в чому я можу захоплюватися Братом Брангамом. Серед усього того збудження, він стояв твердо, поки не одержав чіткого конкретного рішення від Бога, тоді він знав, що він робить”.

14 І це єдине, як ти можеш діяти у цих речах — спочатку почути від Господа, коли Він говорить. Якби Він сказав мені сьогодні ввечері піти туди на той цвинтар та воскресити президента Кеннеді, я запросив би цілий світ прийти, подивитися, як це буде вчинено, бо в мене було б ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ. Розумієте? Отож, але як можу я сказати: “ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ”, — допоки Господь так не сказав? Розумієте? Розумієте?

15 Часто буває так, що люди входять у сильне збудження і виступають під враженнями й тому подібним, і найкращим з того, що може уявити їхній розум. Це не завжди є правдивим. Почекай, поки Він скаже тобі, і ти знатимеш це, тоді ти матимеш точно. Не треба буде здогадуватися про це. Він вже сказав тобі, це є ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ. Тоді Він сказав тобі, тоді ти можеш іти говорити те, що сказав Він. До тих же пір можеш іти й робити все, що ти можеш, робити те, що ти можеш сам, але ти не можеш бути певним, допоки Бог не скаже так. Тоді ти будеш впевненим.

16 На півці *Котра година, панове?* Багато хто з вас має цю плівку, отак. Я міг говорити у місцевих відділеннях і де завгодно, й сказати: “Це є ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ. В мене буде зустріч з сімома Анголами. І це рознесеться по навколишніх округах, отак. І дещо станеться, бо Він сказав мені”. І воно сталося, розумієте, якраз через три місяці. Розумієте? І оці всі інші речі, коли ти... Коли Господь прорік це — воно повинно статися.

17 Це і є причиною того, що я знаю, що Його Слово є досконалим. Не має значення, що думають про Нього люди, Воно є Словом Бога. [Брат Брангам поплескує по своїй Біблії.—Ред.] *Оце* ось є правильним, це є ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ. Розумієте, *оце* ось, і ми знаємо, що це є правда.

18 Ісус прийде. Коли? Я не знаю. У якому вигляді, як Він прийде? В мене є певні здогади, але я—я не знаю. *Отут* ось написано, Він

сказав: “Я, коли Я буду піднесений”, — Він притягне усіх людей до Себе, і Він прийде знову. Я знаю, що Він прийде. О-о, це є певним. І для мене не має значення, коли це буде. Розумієте? Чи це буде сьогодні ввечері, чи це буде наступного року, чи це буде за тисячу років від сьогодні — Він просто прийде! В мене є Вічне Життя. Коли Він прийде — я не старішатиму, я просто буду там. Ось і все. Це, розумієте, для мене не має значення, коли, як, яким чином Він здійснить це — я просто буду там!

¹⁹ І Він пообіцяв мені, що я буду там, і Він вже дав мені Вічне Життя, бо Він сказав: “Хто здатен прийняти Мої Слова й повірити у Того, Хто послав Мене — Життя Вічне той має, і не прийде на суд, але перейшов від смерті до Життя”. Цього для мене цілком достатньо. Ось мій абсолют, просто там. Ось мій абсолют. Він обіцяв це. Це завжди здійсниться. Це просто не може не здійснитися, так само, як і Бог не може знесилитися. І це неможливо — щоб Бог знесилився. Це єдине, чого Бог не може зробити — підвести. Він не може підвести. Ви раді цьому? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] О-о, подумати тільки!

²⁰ Коли я починаю бачити, що років більшає, і—і починаю помічати, що два чи три служіння на день починають злегка мене втомлювати, в той час як раніше це не втомлювало мене. Але потім я думаю: “Та все ж, яка різниця?”

²¹ Я хочу спитати у вас дещо. Ми тут усі свої, тож я хочу спитати. Що якби вам сьогодні було вісімдесят років чи вам сьогодні було б п'ятнадцять років? Якщо вам вісімдесят років, і ви прожили б до завтрашнього вечора, до оцього ось часу — ви пережите багато-багато кого з юної шістнадцятирічної молоді. Чи думали ви про це коли-небудь? Атож, пережите. Ви тут для певної мети — служити Богу. Тож яка різниця, яке вам діло до вашого віку? Просто служіть Богу.

²² Якби Бог прийшов до мене й сказав: “Я хочу, щоб ти відправився на землю”, — і—і я був би там, і Він сказав: “Відправляйся на землю, Я дам тобі знання зі столітнього проміжку, але я хочу, щоб ти визначив собі—собі роки. Які роки ти обереш — перші двадцять п'ять, другі двадцять п'ять, треті двадцять п'ять чи останні двадцять п'ять?”

²³ Що мені сказати? Що ж, якщо я збираюся покласти свій час отут на те, щоб стати, о-о, футболістом, чи атлетом, чи кимось таким — мені краще обрати перші двадцять п'ять. Якщо я збираюся бути тут, щоб стати теслею чи кимось з таких, що ж, мені краще обрати другі двадцять п'ять. Але якщо я хочу обрати служити Господу, я оберу останні двадцять п'ять — від семидесяти п'яти до сотні, тому що в мене було б накопичено стільки знання, я знаю більше про це. Розумієте? Допоки я можу стояти й ходити на своїх двох, яка різниця в тому, скільки мені років? Я тут щоб служити Господу, і це все. Амінь. Цього для мене цілком достатньо. Він обіцяв це.

²⁴ Тепер я хочу подякувати усім та кожному з вас за вашу добрість. І сподіваюся, що, як Господь зволить, що—що ми знову зустрінемося десь на цій землі; якщо вже не тут, ми зустрінемося на іншому боці. І нехай Господь благословить вас. І я хочу помолитися над цими хусточками. Як тільки ми заглибимося у Послання, ми не знаємо точно, що станеться. Ми постаралися виділити пару вечорів на... три, приблизно три вечори, з п'яти чи шести, п'яти вечорів, я вважаю, Господь давав нам поклик поміж людьми, виклика́ти людей, де Господь зціляв їх. І потім в нас був один вечір, минулий вечір, ми проводили кожного, хто хотів, щоб за нього помолитися, через молитовну чергу, та молилися за них. І я сподіваюся, що мені в усьому вдалося постаратися зробити все, що я вмю, щоб ми сьогодні були у кращому духовному стані та фізичному стані, аніж коли ми приїхали сюди десь чотири чи п'ять вечорів тому. Якщо ж мені не вдалося, нехай Бог пробачить мені, й ви пробачте мені.

²⁵ Тепер, для завершального Послання, і я маю намір постаратися зробити його якомога швидшим, бо я—я проповідую довго. І я говорив своєму зібранню й так далі, що, починаючи з початку року, я постараюся. Я намагався протягом останніх тридцяти п'яти років, відколи я увійшов у служіння, скоротити з цих двох годин й так далі, до тридцяти хвилин. Але я такий повільний, я не можу сказати за тридцять хвилин те, що я хочу сказати — це єдине. Я з Півдня, ви знаєте, і тому я—я просто маю бути таким. Я не можу обмірковувати це надто швидко. Я просто повинен чекати й дивитися. Я маю чекати на Нього у своїх словах. Отож, але я—я...допоки я можу чекати на Нього, а ви просто будьте терпеливі до мене.

²⁶ Тепер давайте прочитаємо дещо з Писання, бо ми знаємо, що це не проминеться. І після нашого невеличкого дружнього знайомства та розмови, перед тим, як ми підійдемо до цієї справді священної частини служіння, віносу Хліба Життя, давайте просто помолимося ще раз.

²⁷ Господи Ісусе, ми тепер вдячні Тобі. Ми всі звертаємося до Тебе, щоб подякувати Тобі за ці чудові дні й вечори служіння, спілкування навколо Слова, і з людьми. Ми вдячні, Господи. Наш дух переживає піднесення, і ми є такі вдячні, що можемо сидіти з Тобою у Небесних місцях. І тепер, Отче, у цей величний та останній вечір цієї вечері любові, нехай Ти сьогодні ввечері знову станеш поміж нами та вигукнеш: “Хто прагне — іди до Мене”. Даруй це, Господи. Ми знаємо, що Ти вчиниш це, бо Ти чиниш це. Це є Твій спосіб чинення речей, і Ти ніколи не міняєш його. І я молю, Боже, щоб Ти розламав нам Хліб Життя. Нехай же ми будемо спроможні прийняти у свої серця те Слово, яке відкриє усім нам джерело благословінь. Благослови читання Слова й допоможи мені, коли я старатимуся ламати Хліб Життя для зібрання, якою б не була потреба. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

28 Звернемося до Книги Суддів, Суддів Ізраїлевих. І я хочу звернутися до 16-го розділу Суддів, прочитати уривочок зі—зі Слова. Судді, 16-й розділ, і хочу прочитати 27-й та 28-й вірші.

А той дім був повен чоловіків та жінок, і туди зібралися всі володарі филистимлян—филистимські, а на даху було близько трьох тисяч чоловіків та жінок, приглядалися—що приглядалися до жартів Самсона.

І кликнув Самсон до Господа та й сказав: Владико Господи, згадай же про мене та зміцни мене тільки цього разу, о Господи, щоб я за одним разом міг помститися филистимлянам за двоє моїх очей.

29 Яка жалісна картина! І ця коротенька тема, я збираюся узяти з цього тему, що називається: *Ще тільки раз, Господи. Ще тільки раз!*

30 Мабуть, був спекотний день. В них було велике святкування. І в мене це викликає неприємні почуття, — кожного разу, як я подумаю про це, — через характер того релігійного святкування. Знаєте, святкування — з цим все гаразд, але то відповідно до характеру того святкування. І це було одне святкування, про яке мені, звичайно ж, боляче оповідати. Воно було у країні филистимлян. І вони святкували, — мені так неприємно про це говорити, — “перемогу над Божими слугами”. Неслухняний Божий слуга зганьбив Ім’я Господнє та дійшов до поразки, і ці филистимляни святкували величний момент перемоги, що їхній “бог—риба одержав перемогу над слугою Єгови”.

31 Оце так тема для завершення зібрання! Але я, коли продивлявся п’ятсот чи шістсот тем, що були в мене там, відчув внутрішнє спонукання. Мої очі впали тут на цю тему, і я подумав: “Думаю, я сьогодні ввечері просто трохи поговорю про це”. І, може, це те, що Святий Дух хоче, щоб ми дізналися дещо з цього тут. Це... про...

32 Спекотний день, я думаю, і жертви горіли в полум’ї навколо цього величезного бога—риби, і три тисячі филистимлян дивилися там на ту пару, коли вони заходили на той стадіон. Його, мабуть, зробили у вигляді гриба. Подібне, я сказав би, щось на зразок гриба чи поганки, поставлене вгору ось так, на двох масивних пілястрах чи—чи стовпах, що підтримували стадіон, який мав, скоріше, отаку ось форму, щоб люди у цьому величезному стадіоні могли дивитися униз на видовище, що відбувалося внизу на долішньому ярусі.

33 І на це зібрання прийшли начищені до блиску полководці, і їхні обвішані коштовностями дами були на тому зібранні. І раптом вони всі зупинилися, щоб нахилитися вперед — ось-ось повинна була статися головна подія. В нас часом буває те, що зветься підготовкою, вони... а потім вступ, прелюдія до головної події. І вони вже досить розважилися, як бувало в них інколи, приносячи жертви, й вбиваючи, й так далі. Але тепер, ось-ось повинна була

статися головна подія, і уся ця група випещеної знаті, з усіх... з усіх областей країни филистимлян. Вони були вгорі, бо вони мали привілеگیю. Вони сиділи угорі в тому великому, як ми назвали б це, немовби як грибі. І, мабуть, біднота й інші були унизу на—на землі. Але ті сиділи вгорі, звідки вони могли добре дивитися й споглядати усю розвагу. То була—то була ложа для знаті. Їх було три тисячі! У повітрі стояв сморід від алкоголю, п'яне гульбище цілий день, пияцтво, й патякання, і безглузде поведження — усе, на що здатна п'яна компанія. І вони всі піднялися, бо ось-ось повинна була статися головна подія—подія, і вони перехилилися вперед. Вони хотіли як слід роздивитися. Вони не могли дозволити собі прогавити це, бо то була головна подія.

34 Що ж вони побачили? Малий хлопчик вів сліпого чоловіка до середини арени, на святі на честь бога-риби Дагона. Хлопчик підвів цей спотикаючийся, сліпий кавалок плоті, сліпого, до стовпа та поставив його біля стовпа, щоб забавляв.

35 Отож, це Самсон — муж, який був видатним слугою Бога, — нині він стоїть там — принижений, сліпий, ослаблений, ганьба. Це картина деморалізованого, деградованого покоління. Це картина народу, який покинув триматися за Бога. Це картина церкви, яка покинула триматися за Боже Слово, бо саме це й представляв тут Самсон. Принижений, розчавлений, він був у жахливому стані, коли він сидів там, тобто, стояв там, точніше. Отож, ви можете уявити, як він стояв, цей видатний муж — який колись міг звершати оте все; і ось він стоїть тут у такому стані, принижений, як я сказав, розчавлений — символ того, що я хочу оголосити сьогодні. Цей символ представляє саму ту годину, за якої ми зараз живемо, стан теперішньої церкви — розчавлена, за межею Божого Слова, принижена, не на своєму місці. І сьогодні постає питання: рукописання на стіні, і хто зможе його прочитати? Вони нічого не знають про це.

36 Давайте-но візьмемо й дослідимо, про що думали ті филистимляни. Колись одне тільки ім'я цього чоловіка, Самсона, змушувало всю країну тремтіти — одна тільки згадка про Самсона, тому що Бог був з ним. І одне тільки його ім'я приводило у трепет народи.

37 Так само було колись з Ім'ям Ісуса Христа, але нині Його застосовують як прокльон, як жарти. Здається, що нема вже більше пошани до Нього. В той час як те Ім'я є вище за усяке ім'я, яке смертні язики висловлювали за усіх часів. Це Ім'я, що Воно навіть піднесене настільки високо, вище за усяке ім'я, що на Небі, усяке ім'я на землі, і уся родина на Небі й на землі носить Його Ім'я. Та все ж людина застосовує Його у прокльонах, церковні члени застосовують Його у жартах, і багато хто з релігійних лідерів хулять Його своїми віровченнями. Це причина, чому ми у приниженні перед обличчям комунізму, романізму та протестантизму, та усього іншого, що постає сьогодні на землі.

І ось чому ми у приниженні. Нам слід знати ці відповіді. В Бога це є на цей день у Його Книзі, але ми подалися за чимось іншим, забули про Ней.

³⁸ Багато хто з тих филистимлян, коли вони стояли там, ті сильні вояки, безсумнівно...Хтось оголосив, що “наступний номер — Самсон”. Багато хто з тих вояків, зі своїми обвішаними коштовностями й розчепуреними жінками, дивилися через поруччя й пам’ятали, що бачили, як Самсон колись стояв по-інакшому, коли на ньому був Дух Господній; стояв зі щелепою мула в руці, навколо нього лежала тисяча филистимлян. А вони повтікали кудись до скелі, щоб врятуватися.

³⁹ Коли чоловік підняв щелепу мула, яка лежала в пустелі, кожному відомо, що один удар тією щелепою по камені чи чомусь такому, і вона розлетиться на шматки. І ті мідні шоломи, деякі з них були в дюйм, в півтори дюйми завтовшки. І цей чоловік не був навіть вояком, і він не був привчений користуватися списом. А на филистимлянах були кольчуги, кольчуги, які були переплетені, прилігали одна на одній, як жалюзі на вікнах, з металу, який оберігав їх від удару списом чи чимось таким; і також у шоломах, і зі щитами, і зі списками. І вони оточили цього чоловіка, Самсона, і думали: “Відбірне військо зможе захопити цього чоловіка”.

⁴⁰ А в нього в руці не було нічого. І він знайшов якусь стару висохлу щелепу мула, і він став гатити направо й наліво, допоки він не побив тисячу филистимлян. Чому? В Біблії сказано: “На ньому був Дух Господній”.

⁴¹ І ось він стояв, тепер інший. Він видав свою таємницю. Та вони чітко пам’ятали його.

⁴² Там, мабуть, була іще одна група, яка пам’ятала одну ніч, коли Даліла заманила була його до міста Гази. І вони зачинили свою велику браму, що, мабуть, важила тонну чи більше, кожна її половина, — величезна мідна міська брама з залізними балками, що заходили глибоко у скелю та були закріплені, з такими петлями, що в нас сьогодні не буде таких. І ті сказали: “Филистимляни на тебе, Самсоне”. І багато хто з тих вояків стояв біля брами, й були безмовні, коли він зміг порвати пута та вийти. І вони розбіглися, як таргани уночі, коли ввімкнуть світло. На ньому був Дух Господній — простягнув руку та зірвав одну половину брами, й зірвав другу, й поклав це собі на плечі, й піднявся на гору, й поставив там. Вони пам’ятали це. “Оце так вояк”, — це пам’ятав багато хто з них, коли бачили його у величній перемозі, — “але погляньте на нього тепер!”

⁴³ Це картина церкви. Я можу прочитати у Біблії про церкву, коли вона при початку наповнилася Духом Святим, сильні ознаки та чуда супроводжували їхні зібрання. Ми пам’ятаємо те, що було декілька років тому, сорок чи п’ятдесят років тому, коли церква наповнилася тією самою Силою. Але погляньте на неї сьогодні — вона стоїть обібрана. Щось обібрало її, — те саме, що обібрало

Самсона, — усе через те, що послухав жінку, яка оманула його. І що обібрало церкву — послухала ту організовану жінку-ситуацію, ту давню Єзавель. Те саме, нанести поразку чому був посланий Самсон — нанесло поразку йому. І п'ятидесятницька церква сьогодні попала в ту саму колію. Те саме, нанести поразку чому її було послано — деномінаціоналізм, — вона знову зібралася в нього, і її сила зeszла. Правильно. Сила Господня залишила її.

44 Нам слід знати, що кожного разу, протягом історії, коли церква організовувалася, Бог одразу ж полишав її. Вона падала й ніколи вже більше не піднімалася. І п'ятидесятники — то було те, що вийшло з деномінації, але, що сталося — ми прийняли людське керування замість Духа Святого.

45 І це в точності те, що вчинив Самсон. Подумайте-но про це, що, мабуть, пронеслося в думках того мужа, коли він стояв там. Він, мабуть, згадував про всі величні перемоги, які Бог давав йому, величні речі, які Бог вчинив через нього й для нього; і як, поки він був з Богом, сила Його Духа, і радість, і мир, які він мав, коли він був з Богом, і Божими справами, і Його народом. Як Самсон підвів Його! Отож, той самий народ, знищити який було послано Самсона, зв'язав його.

46 І те саме, виконати що Бог послав п'ятидесятників — зв'язало їх, позбавило їх спілкування, позбавило сили; сваряться, метушаться, теплувати члени. Прекрасні речі, чудові, все таке інше, але для них було б набагато краще, якби вони—якби вони знов опинилися де-небудь на розі зі старим барабаном Армії Спасіння чи якоюсь гітаркою. Як на мене — краще було б отак, аніж мати наші кафедральні собори, які у нас з'являються, вартістю у мільйони доларів.

47 Але він стояв там. Він підвів. Він тепер став в'язнем того самого народу, знищити який послав був його Бог.

48 Його змусили виконувати трюки, щоб розважати їх. І це все, що є сьогодні — якісь викрутки, щоб постаратися розважити їх.

49 Дозволив жінці звабити себе від обіцяного Божого Слова! Це те саме, що вчинила церква — дозволила жінці, Єзавелі, “матері блудниць”, представленій в Об'явленні 17, звабити їх назад до тієї блювотини, з якої вони вибралися. Як говориться у Біблії: “Як свиня йде, вертається до своєї калюжі, і пес — до своєї блювотини”.

50 І допоки тая свиня залишиться свинею, вона повернеться, в неї натура свині — вона повернеться назад до калюжі. І, ти, єдине, як ти втримаєш її від тієї багнюки — це перемінити її натуру.

51 Це єдине, як у сьогоднішній церкві може хоч якось стати інакше — повинна бути переміна сутності. І замість того, щоб проповідників вела якась церковна система, потрібен буде Дух Святий, через Слово, щоб привести їх назад, знову до того богобоязного духа. Правильно. Якщо собаку знудило, і їй

вивернуло шлунок у перший раз, то хіба не знудить її знову? І якщо Бог викликав нас з такого безладу, бо... хіба не буде від цього знову те саме? Значить, ми знов повернемося у це, те саме. Такого ніколи не повинно було робити.

⁵² Я кажу: ця єзавельська система нині є сліпа духовно до Слова Божого, вступаючи просто до Ради Церков. Усе, наша велична євангельська наука — нам доведеться відмовитися від цього, щоб бути організацією. Бо всі організації, що не перебуватимуть у цій Раді Церков, — в мене є документ про це, — що навіть якщо ваша церква не перебуває у цій Раді Церков, у важкий час з вашої церкви можуть зробити склад боєприпасів чи що їм заманеться. І якщо когось спіймають за молитвою за когось, і не належить до цієї Ради Церков, його можуть застрілити як державного злочинця. Це так. В мене є документи про це, з Вашингтону. Ви, вас збирають силою ввести у це. Ось чому я був проти цієї організаційної системи. Ось воно. Я мусив був мовчати про те, що це є клеймо звірини, але тепер досить пізно, що ви й самі здатні зрозуміти, що це є правда. Угу. Розумієте? Це воно. Саме так.

⁵³ Що ж це вчинило тепер? Воно довело церкву, позбавило її сили, сама тільки назва, — це точно зображується в Об'явленні 3. Лаодикійська Епоха Церкви, — відкинутий Христос, і надворі. В точності. Чому? Вона вчинила точно як і її матір — повернулася до деномінаційного. П'ятидесятники — народжені поза деномінаційним, народилися поза цим; та як тільки в них з'явилася групка молоді, що приїхали з якоїсь школи, і їм знадобилися семінарії та усе інше, замість горниць. І тепер у багатьох великих церквах людині треба проходити перевірку у психіатра, перш ніж їй дозволять стати місіонером за кордоном. Першій Церкві не потрібна була перевірка, перевірка у психіатра, але їм необхідно було пройти через перевірку Кров'ю Ісуса Христа — ось що приносило переміну.

⁵⁴ Зверніть увагу, Самсон видав свою таємницю Далілі. Вона, врешті-решт, причарувала його, та заласкала його, та говорила йому, що він хороший чоловік, як вона його кохає, — поки не дізналася, що то була за таємниця, тоді вона обстригла цю таємницю.

⁵⁵ І це в точності те, як стара матінка-єзавель вчинила протестантській церкві — прорізала доріжку всередину. І тепер ті йдуть на компроміс у декількох, як вони кажуть, незначних науках, щоб вони могли спільно володіти світом. І перше місце, де церква обстригла свої пасма кіс — то було в Нікеї, і вона обстриже їх знову, оскільки вона опинилася тут. Це її таємниця — Слово. “Якщо ви перебуватимете в Мені, і Мої Слова — в вас, просіть чого бажаєте, і буде вам”. Розумієте, ось де вони втратили свою таємницю. Погляньте тепер на них — так само переможені, як і Самсон. Служителі, замість того, щоб народитися. . .

⁵⁶ Як сказав одного разу Давид дюПлессі: “В Бога нема онуків-п’ятидесятників”.

⁵⁷ Але ви ж так і кажете: “Моя мати була п’ятидесятницею. В неї було переживання. Вона робила *оце*. Мій батько вчинив *оце й оце*”. Це ніяк не стосується тебе. В тебе повинно бути те саме.

⁵⁸ Нині ми одержали семінарії, які висиджують наших служителів, і ми увесь час будемо все більші. І—і ми одержали студентів психології. І якщо ви хочете навчати психології — це все нормально, але я не турбуюся щодо психології. Я просто хочу знати Ісуса Христа, це все, що я—я... все, що я хочу знати — Його. Тепер, ми бачимо, що у нас це є. Певна річ, це повинно підвести до здійснення пророцтво у Другому до Тимофія 3, де вони будуть “теплуваті, — ви знаєте, — безрозсудні, зарозумілі, більше любитимуть розкоші, ніж Бога, непримирливі, нестримні, і—і жорстокі, і ненависники тих, що добрі”.

⁵⁹ Що ж це вчинило з нами? Через це наші жінки-п’ятидесятниці стали нагадувати голівудське шоу. Це так. Раніше вважалося неправильним ходити в кіно, у кінематограф. Але тепер, ви знаєте, диявол просто обвів їх у цьому, він поставив його просто вдома. Розумієте? Правильно. Раніше, робити так — це вважалося неправильним. Раніше вважалося, що нашим сестрам не можна обрізати свої коси чи носити короткі сукні. Але нині вже не вважається — не за п’ятидесятницькими уявленнями — за уявленнями їхньої організації. Але за Божим Словом це досі є неправильним! Але, розумієте, вони обстригли свою—свою—свою силу. Угу. Розумієте? І потім вони кажуть: “Ну, наша церква вірить. . .” Мене не турбує, чому вірить ваша церква. Головне те, що сказав Бог! Ось чому сьогодні вона стоїть, безсловесна.

⁶⁰ Це в точності той стан, в якому опинився Самсон. З Самсоном було те саме. Мабуть, стоячи там, він розмірковував про свої помилки. Я не думаю, що людина могла б стояти там, при здоровому розумі, і думати про щось інше, знаючи, що ось вона тут, вона просто стала каменем спотикання. Оце так положення для визначного сильного мужа — стояти там! Усе чоловіче, що було в нього, наприклад, скажімо, м’язи — кожен з них був на місці. Його м’язи досі були при ньому. Його великі м’язи досі були при ньому, його біцепси, які були в нього. Масивні кулаки були при ньому. Він, мабуть, досі був такий самий за розмірами, як і колись. Чесно кажучи, п’ятидесятницька церква набагато більша, ніж колись, але де ж був Бог? Ось як. Так. Коли він стояв там, спогадуючи свої помилки, він пригадав, що, по-перше, стало причиною цього. Причиною цього, по-перше, стало зовсім не те, що йому видалили його фізичні очі, але що йому видалили його духовний зір, що він дозволив Далілі заманити його у це.

⁶¹ І це те, що обплутало сьогоднішню церкву — духовне розуміння Слова Божого замінили на купу віровчень. Це те око,

яке має диявол. Перше, що він може зробити — вибрати геть тобі очі, говорити тобі: “Це зборисько святенників-стрибунів”, — говорити тобі: “Це є *оце, оте* чи *іше щось*, чи якісь бісівські діяння, чи це читання думок на відстані, чи щось з того ряду”. Якщо він зможе виколоти тобі очі, ти опинишся у пільмі.

⁶² І зверніть увагу на перше Самсонове прохання у його молитві: “Господи, щоб мені помститися за двоє моїх очей!” Він знав, що саме там прийшла його біда. Зверніть увагу, його пасма волосся відросли, але він був сліпий. Він був приречений решту своїх днів ходити спотикаючися. Він був сліпий.

⁶³ Наш апарат може бути так само великий, як і колись, і так само багато членів, але яка з цього користь, якщо ти сліпий до того, що відбувається перед тобою, і ти не бачиш цього? Що відбувається тут, день-у-день, з людьми: Святий Дух об’являє Себе, а люди не бачать цього. Це сліпі, духовно сліпі!

⁶⁴ Вони стояли й дивилися, як Ісус звершає чуда, й таке інше, і оголошує Себе Месією, і вони не бачили цього. Він сказав: “Мають вони очі, та не бачать”. Вони були сліпі.

⁶⁵ Сліпим був і Самсон. Але ось що розпізнав Самсон, чого церква так і не втямила ще — він знав, що існувала можливість ще раз повернутися назад.

⁶⁶ Якби церква могла тільки усвідомити це — можливість, але, здається, що люди сьогодні ще не досягають видіння. Таке враження, що вони не досягають цього, що існує можливість. Це не доходить. Можна гучніше вигукувати, більше плескати в долоні, чи більше танцювати — це не воно. Ні. Повернення до Слова: існує можливість повернутися назад та знов одержати Слово в середину. Ви обійшли Його стороною отам. Зверніть увагу, вони сидять скуті. О-о, авжеж, поплескати в долоні? Так, панове. Але, розумієте, то все вітрила без якоря.

⁶⁷ Я бачив, як ідолопоклонники плескають в долоні, танцюють, говорять мовами, і чинять оце все, і витлумачують це, але то були африканські ідолопоклонники. Атож. Я бачив, як там кляли олівець, і той шаман ставав там і змушував той олівець піднятися, бігав там вгору-вниз, і вертався і виконував щось на зразок “стрижка й гоління, два шага”, і прорікав невідому мову, і записував це, і хтось із тих стояв там, витлумачував це. О-о, подумати!

⁶⁸ На це не можна покладатися. Багато хто з них говорять мовами, і вони відкидають самі ж першооснови Ісуса Христа. Я брав свою Біблію, викладав їй якийсь людині; він стояв там, говорив мовами. І я говорив: “Брате, *Це* є цілком точно”.

⁶⁹ “Я не хочу навіть і дивитися на Це. Слава Богу! Я знаю, що сказав Ісус, все інше Звідти мене не обходить. Аллілуя! Слава Богу”, — приблизно отак. Як же так, чоловік, який відвернеться від Правди та дійсно підніме такий-от галас, тільки щоб не побачити Правду — це є найглибше лицемірство, — тільки тому,

що йому доведеться позбутися своєї членської картки, якщо він прийме те, що є Правдою. Це ще гірше, ніж Самсон. Зверніть увагу, але вони не досягнули Цього. Вони сидять скуті.

⁷⁰ Отож, о-о, звичайно ж, ми проводимо гучні спільні заходи, “зібрання”, як ми звемо це, й так далі, евангелізації, просякнуті світським, усе виблискує, авжеж, величезні події, і гучні оголошення: “Муж з посланням цієї години, і *Такий-то*, й *Такий-то*”. В нас все це є, але де ж Бог? Це, це те, чого ми очікуємо — де ж Бог? Величезна купа вчених конферанс’є, хтось з такою освітою, що не... застосує слово, що половина людей і не зрозуміють, що він каже, та, все ж, в нього почесна ступінь, і ступінь, і ступінь, і ступінь, і ступінь може читати лекції, й розставляти слова, і бездоганно стояти, і ідеально правильно говорити “амін”, і повернеться, як військовий, зійде з платформи. Але де ж Бог?

⁷¹ Самсон сам колись був у такому положенні, і знав силу Божу, але нині з нього зголили оті привілеї. Його розміри були як і колись, але Бога там не було.

⁷² В нас сьогодні є чимало такого. Дуже погано, що в нас це є, але в нас це є. Тепер ми помічаємо. Але не це поверне Духа Божого. Отож, справа ось у чому: люди не бажають заплатити ціну, щоб повернутися до Цього. Я вірю, що Бог залишається таким самим, яким Він був завжди. Але, справа ось у чому: люди настільки вплуталися у цей світ, і цей світ — у них, що релігії їм вистачає рівно настільки, щоб з них вийшли нікчеми. Не вистачає, щоб дійсно звільнитися для Бога й віддати Йому своє серце повністю, але вистачає, щоб — “так, я відвідую церкву. Авжеж, я насолоджуюся добрим співом та плесканням в долоні. Так, мені це подобається, отак”.

⁷³ Та коли справа доходить до того, щоб застосувати на практиці те, у що ти, як ти кажеш, віриш, та захотіти визнати помилку — вони не роблять цього. Там цього просто нема. В них нема цього. А це ж і є справжнє усвідомлення гріховності. Це те, чого ми потребуємо. Ми давно залишили це, довгий час тому, й підмінили це. Молитва, та—та визнання, та усвідомлення гріховності — ми підмінили це емоціями, та посьмикуванням, чи подригуванням, чи підстрибуванням вгору-вниз. Ось чому там нема твердої хватки, бо там їх нічому тримати, — допоки ви не прийдете на основі Божого Слова, благочестивого суму, готовності покаятися, та усе владнати, та поводитися правильно, готовності жити правильно. Мені все одно, що кажуть люди чи хто б то не був — живіть самі за себе для Ісуса Христа й того, що Він сказав. І тоді оберіть подібну церкву, що вертається назад, існує можливість для її повернення. Але вони не хочуть зробити цього.

⁷⁴ Самсон помолився правильно: “Господи, нехай я помру з цими филистимлянами”. О-о, оце так! Бачите, чого це йому коштуватиме? Що як Бог відповість на його молитву? “Нехай я помру”. О-о! Мені це подобається.

75 Це Патрік Генрі сказав: “Дайте мені свободу або смерть”? Правильно.

76 Добре, саме так — свобода або смерть! Повернутися до Бога або—або смерть. Що ми будемо робити? Що ми імітуємо? У що ми намагаємося грати — у Християнство? Якщо Дух Святий досі є той самий Дух Святий, що злинув у П’ятидесятницю, Він досі чинить ті самі речі, які Він чинив тоді. Та сама Сила, той самий Дух — Він діятиме так само. Нам не потрібна рада церков. Нам потрібно, щоб Біблія знов увійшла в дію. В точності так.

77 Зараз, ми бачимо, що Самсон помолився правильно: “Господи, нехай я помру разом з ворогом”, — померти для ворога, який зробив з ним отаке. Це те, про що людям слід молитися сьогодні! І ми бачимо цю річ, яка вчинила це — відхід від Біблії до віровчення. В такому разі вми разом з цією річчю, вийди з цього! Вми для неї. Самсон бажав заплатити ціну, щоб знов повернути Силу Божу. Є ціна, яка повинна бути заплачена за Це, але, здається, що люди сьогодні не зроблять цього.

78 О-о, звичайно ж, ми чуємо про пробудження. Так, в нас є деномінаційне пробудження — набрати побільше членів й подібні цьому речі. Але погляньте на мораль — вона постійно розкладається. Погляньте, як вони постійно все далі й далі відходять від Бога, відходять від Слова. І тепер, коли вони прийдуть та зійдуться у Раді Церков, о-о, вони приймуть найбільшого вбивцю, який є у слова церкви. Слово, яке Бог залишив їм — вони усе з Цього обходять стороною. Ти не зможеш навчати тій Біблії; повинен будеш навчати їхньому віровченню. Отак от.

79 Самсон знав одне, і мені цікаво, чи усвідомлює церква сьогодні. Він знав, що його відступницький стан не відповідав завданню тієї години. І я знаю, сьогодні, що відступницький стан церкви не зможе відповідати завданню цієї години. І вона стане ще гіршою. В Біблії сказано: “Як Янній та Ямврій противилися Мойсею, так противитимуться й ті; люди зіпсутого розуму в тому, що стосується Віри”. Вони можуть підробити Це майже ідеально точно.

80 Мойсей пішов зі своїм наказом від Бога, з палицею в руці. І Бог сказав: “Вчини *оцей* знак перед ними. І якщо вони не послухають те, тоді вчини перед ними *оцей* ось знак. І якщо вони не послухають те, тоді — Я буду з тобою, Я влаштую усе інше”.

81 Що ж, Мойсей пішов туди зі своїм першим знаком. І, як тільки він виявив свій перший знак, там усюди з’явилися наслідувачі, що чинили те саме. Але Мойсей не метушився щодо цього. Він просто стояв спокійно, бо він знав, що його послав Бог. Пам’ятайте, за останніх днів в нас це повториться знову. Розумієте?

⁸² І наш теперішній відступницький стан не відповідатиме завданню цієї години, хоча увесь великий каркас на місці. Сьогодні у світі п'ятидесятників більше, ніж будь-коли, про яких нам відомо, більше віруючих-п'ятидесятників. Правильно.

⁸³ Знаєте, *“Недільний відвідувач”*, католицька газета, недільна газета, що називається *“Недільний відвідувач”*, мені здається, років два тому зробила приблизно ось таку заяву. Він сказав: “Найшвидша за ростом церква у світі — це п'ятидесятники”. Сказав: “За минулий рік католицька церква зареєструвала один мільйон навернень у католицтво”. Але сказав... То все католицтво. Але сказав: “Сама тільки п'ятидесятницька церква поповнилася на один мільйон п'ятсот тисяч”.

⁸⁴ Отож, каркас на місці, але в нас нема тієї сили, яку ми мали, коли нас була жменька. Усі Самсонові могутні форми були на місці, але де ж була Сила Божа? Так, деномінаційна система не підтвердить Слово Господнє. Це так. Отож, візьміть до уваги.

⁸⁵ Я розмовляв з одним священиком, який живе через вулицю від мене, з церкви Пресвятого Серця.

⁸⁶ Вже десь місяць, як з'явилося це нововведення — лютеранський проповідник дав священикові католицької церкви, з церкви Пресвятого Серця, проповідувати за його кафедрою замість нього. А католицький священик дав лютеранському служителеві служити месу замість нього. “Обмін кафедрами”, — велика стаття у газеті. Так. Атож. О-о, подумати тільки, якщо хто-небудь бачить це й не... Якщо ви не можете зрозуміти цього, що ж, певна річ, ви—ви—ви є сліпі до Писання. Бачите? Так.

⁸⁷ В мене була розмова з цим священиком. І він сказав мені, він сказав: “Містере Брангаме, я хочу поговорити з вами”.

Я сказав: “Гаразд”.

⁸⁸ І він сказав: “Ви хрестили цю доньку Фраціра, на ім'я Мері Елізабет Фрацір?”

Я сказав: “Так, добродію, хрестив”.

Він сказав: “Єпископ хоче, щоб ви підписали письмове свідчення про це”.

Я сказав: “Я так розумію, що—що вона стала католичкою”.

⁸⁹ І він сказав: “Так, — сказав, — вона повернулася до матінки-церкви”.

⁹⁰ І я сказав: “Так, добродію, — сказав я, — її мати говорила мені про це”.

Сказав: “Так, її мати сприйняла це не дуже добре”.

⁹¹ Я сказав: “Так, її мати сказала мені, що вона ‘краще б зійшла з нею до могили’”. І я сказав: “Чесно кажучи, саме це вона й зробила”.

92 І ось він сказав, він сказав: “Я хочу, щоб ви підписали це свідчення”. Сказав: “Ви ж охристили її? Як ви її христили?”

Я сказав: “Християнським хрищенням”.

93 І він сказав: “Я маю на увазі як, добродію? Ви її окропляли, обливали чи занурювали у воду?”

Я сказав: “Християнське хрищення — це занурення у воду”.

94 “Угу, — сказав, — гаразд”. Сказав: “Отож, ви, значить, ви христили її зануренням у воду в Ім’я Отця, Сина та Духа Святого?”

95 Я сказав: “Так, добродію, це є Ісус Христос, ось Ім’я Отця, Сина і Духа Святого. Ось як я—я охристив її”.

96 І він сказав: “Ви охристили її в Ім’я Отця, Сина та Духа Святого?”

97 Я сказав: “Так, добродію. Я ж не ці слова сказав зараз. Я охристив її в Ім’я Отця, Сина та Духа Святого, котре є ‘Ісус Христос’”.

98 Він сказав: “Так, добродію, я розумію”, — і він записав це отак. Він сказав: “Знаєте, саме так христила їх рання католицька церква”.

Я сказав: “О-о, це правда?”

І він сказав: “Так, саме таким чином”.

Я сказав: “Що ж сталося? Вони йшли добре”.

99 І він сказав: “Ну, — сказав він, — бачите, — сказав—сказав, — ви вірите Біблії. Бог перебуває у Своїй церкві”.

100 Я сказав: “Бог перебуває у Своєму Слові, добродію, у Своєму Слові”. Я сказав: “Ви говорили, що Петро був першим папою”.

Він сказав: “Був”.

101 “Що ж, — сказав я, — в такому разі, якщо католицька церква мусить служити усі свої меси латинською мовою, щоб не було ніяких змін, в такому разі що сказав перший папа у Діях 2:38, де ним було сказано: ‘Покайтеся та охристіться, кожен з вас, в Ім’я Ісуса Христа на відпущення гріхів’”. Він сказав: якщо ви будете... Я сказав: “На основі цього визнання, й так далі”, — сказав я.

102 Він сказав: “Ну, хіба не говорив був Ісус Своїм учням: ‘кому відпустите гріхи — тому вони будуть відпущені, кому залишите гріхи — на тому вони залишаться?’”

Я сказав: “Він говорив це”.

103 “То що ж тут неправильне? Сама ж ваша Біблія каже вам це”.

104 Я сказав: “В такому разі, якщо ви відпускатимете гріхи так, як вони відпускали їх, я погоджуся з вами. Тому що у Петра — у того, хто мав ключі, — спитали: ‘Що нам зробити, щоб спастися?’ Він сказав: ‘Покайтеся, кожен з вас, та охристіться в Ім’я Ісуса

Христа на відпущення ваших гріхів'. Тепер, зробіть це отак, і я піду з вами". Амінь. Це є Слово. Це те, як Бог робить це. Через це вони ослаблі. Це є. . .

Він сказав: "Ну, ну, я не прийшов з вами сперечатися".

105 Я сказав: "А хто сперечався?" Розумієте? Я сказав: "Я — ні. Я не сперечаюся. Я. . . ви просто поставили мені питання, і я, наскільки знав, дав на нього відповідь".

106 Я сказав: "Поставлю і я вам одне". Я сказав: "Ви сказали, що. . . що Бог був з церквою. І я зараз скажу те, що піде вам на користь, що перші Християни, якщо ви хочете назвати їх католиками, гаразд, — Петро, Яків, Іван, Марк, Лука, та всі інші, вони, так". Я сказав: "Значить, у додержанні настанов Біблії, які записали ті апостоли, тепер ви хочете сказати сьогодні, що ваші черги пап зараз є настільки більшим за те, що було тоді, ви пізнали більше мудрості? І ви знаєте, як розібратися з. . .?"

"Так, добродію. Цілком точно".

107 Я сказав: "В такому разі чому ж так, що коли вони додержувалися заповідей Ісуса Христа, вони воскрешали мертвих, вони виганяли бісів, вони чинили усілякі чуда та ознаки, а ви сьогодні не робите цього? Тепер, що ж неправильно?"

108 Якщо церква у лютеранській епосі, чи в уесліанській епосі, чи в якійсь іще епосі була кращою, значить, це було там — чому ж вони в такому разі не чинили їхніх справ? Бачите? Бачите? Атож. Верніться до Слова!

109 Самсон стояв там, позбавлений своєї сили. Але, знаєте, там було дещо таке (я мушу поквартитися), чого филистимляни не помітили, коли Самсон стояв там, розмірковуючи над усім цим.

110 Якби я міг узяти п'ятидесятиницький світ та затиснути їх десь у кутку, дати їм ось так трохи подумати, просто обміркувати ці розважливі речі. Де ми сьогодні з величезною масою організації? Кожна проти іншої. Єдностники просто двоїчників, двоїчники проти троїчників, й так далі, усі, саме так і є. Так не повинно бути. Не повинно бути так. Нам слід вернутися, та зійтися, та владнати це на основі **ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ**.

111 Що ж таке з пророками у церкві? Слову Господа належить приходити до пророків. І якщо пророк, який заявляє, що він є пророком, і відкидатиме цю Правду в Біблії, за Словом він не пророк. Отож, у нас повинні бути ці дари, щоб приводити нас у порядок, тримати нас в порядку. Але ось, так чи інакше, ми відійшли від всього цього. І вони стоять, затиснуті в кутку.

112 Ось стояв Самсон, стояв у кутку, згадуючи все те, що було. А ці филистимляни стояли там угорі, обнявши руками цих жінок, дивлячися униз, відригуючи, й п'яні, й святкували перемогу над слугою Єгови. О-о, оце так, чи не пронизує вас це — подумати про це — перемога над планом Єгови! Так, там стояв бог-риба. Дагон — то був бог-риба. І там приносили жертви на вогні. Віднімалося

людське життя, якась дитинка повинна була померти задля жертви — протикали її мечем, її серце, для жертвоприношення. І ось вони стояли там на цьому великому святкуванні перемоги над Єговою.

113 І церква сьогодні, як група филистимлян, злорадіє від думки, що невдовзі Рада Церков закриє кожну церкву, яка не належить до неї. Самсоне, не обстригай своє волосся! Залишайся саме з тим Словом. Мені все одно, що відбувається — ти залишайся там із тим Словом. Не вплутуйся у це.

114 Самсон почав розмірковувати: “Цікаво, чи є яка можливість?” Тепер, він сказав: “Я знаю, що моє волосся віросло, але я сліпий. Може бути можливість для іще одного пробудження. Можливість є”.

115 Він сказав хлопчиків: “Поклади мої руки на стовп. Це ті стовпи, на яких тримається уся будівля?”

“Так”.

“І ти кажеш, що усі царі та вельможі там угорі?”

“Так”.

116 “Втомився я. Як же не втомитися — змусили мене виконати стільки трюків та усього! Ти даси мені опертися руками об стовп?”

117 І він поклав свої руки на стовп і став поміж ними, мабуть, як-небудь *отак*. І він стояв там, опершись своїми руками о стовпи. Филистимляни, за святкуванням і такими веселощами, вони забули приглядати за ним. О-о, оце так!

118 Але він став розмірковувати: “Бог досі є Богом. Я знаю, що Він є таким. Я випробовував Його. Я ставив Його на спробу. Я знаю, що Він досі залишається Богом. Це я неправий. Це я згрішив”. Вони не помічали сліз, які котилися з тих пустих очних ямок, капали з його підборіддя. Вони не помічали, як ворухилися його вуста. “Господи, я зробив помилку. Нехай же я помру з филистимлянами”.

119 Він більше свого життя хотів проявлення Божого Слова перед тією Єзавеллю. О-о, якби оте бажання знов могло прийти до церкви! Так. Він не молився про новий орден, нову деномінацію, але щоб Слово Бога об’явилося знову; щоб до нього знов повернулася обітниця, яку він мав колись. Він був свідомий того, що станеться, якщо на його молитву прийде відповідь, але він був готовий і до кінця серйозний. О-о, якби тільки церква могла стати такою! Тоді він вигукнув!

120 Він неспішно молився: “Це можливо, Господи. Це можливо. Я стою тут, усі мої великі розміри досі при мені. Я тут, моє волосся віросло. Але я не бачу більше, як їм всіпати, бо мої очі сліпі. Я не бачив, куди я направлявся. Але це можливо, щоб—щоб Ти дав цьому статися знову, Господи, щоб виявити Свою силу”.

Він закричав: “Ще раз, Господи, ще тільки раз!”

121 О-о, якби церква тільки могла вигукнути це: “Ще раз, Господи, дай нам узріти Твою силу!”

122 “Ще раз!” І коли він плакав та прохав Бога, уявляю, як ті м’язи почали набрякати. Кожна клітинка в його тілі почала вирувати. У той момент Дух Святий сховався на нього. Він знову випростав свої руки з силою Духа Святого на собі — будівля завалилася. В Біблії сказано: “Того дня він вбив більше, ніж за усі дні свого життя”. В той момент він виконав доручення, яке Бог дав йому. “Ще раз!”

123 Так було завжди: коли приходить сила Божа — великі споруди теорій падають. Найбільша Самсонова перемога над його ворогом була в його останній час.

124 Тепер дозвольте мені сказати оце ось, просто на завершення. П’ятидесятники, чи можемо ми стати біля стовпа цих великих організацій, чи можемо ми стати біля стовпа Голівуду та усіх цих інших речей, що відділяють нас від любові Божої, яка у Христі, і чи можемо ми стати там, та розкаятися, та знову вигукнути на весь голос: “Господи, ще раз зроби з нас п’ятидесятників! Ще раз, Господи, ще раз зроби нас п’ятидесятниками! Ще раз вияви нам Свою силу, Господи! Ще тільки раз?”

125 Послухайте, зниште свого ворога перш ніж ваш ворог знищить вас. Він це зробить. Верніть старомодні зібрання та інше. І, о-о, залиште Делілу у спокої, залиште цей світ, оте, що умовляє вас згодитися на дрібниці, які вам не слід робити. І дрібниці, в церкві з’являються проблеми, і ви не витерпите виправлення, бо не повинні; ви можете перебігти до іншої церкви, і все тому подібне. За ранніх днів, коли людина не відповідала Слову Божому, її виносили мертвою.

126 “Верни нас до п’ятидесятниці!” Не голівудське шоу, але щиросердечне навернення до Бога — ось чого ми потребуємо. “Ще раз, Господи, ще раз!”

127 Якби я побачив, як це відбувається, якби мої старі слабючі очі знову могли поглянути й побачити, що церква забуде свої розбіжності! Якби я побачив руйнацію тієї деномінаційної системи, і кинути це в обличчя тій Раді, й сказати: “Ми не хочемо мати з цим нічого спільного! Ми не відмовимося від своїх первородних прав!” Якби я побачив, як тринітаріанці, та єдностники, та усі інші зійдуться разом та скажуть: “Браття, давайте повернемося туди, де ми залишили Його. Давайте повернемося туди, де ми почали сперечатися один з одним, прямо туди до питання водного хрищення, і вернемося й зробимо як у Біблії”, — й тоді вигукнути: “Ще раз, Господи, ще раз!” І узяти оце все шоу... і велику кількість цих чоловіків на платформі, і про Бога знають не більше, ніж кріль знає про снігоступи, і ці жінки у таких тісних сукнях, що шкіра проступає крізь них — походжають туди-сюди по платформі, плещуть в долоні, та вистрибують отак, як шоу-група чи щось таке.

128 “Боже, приведи нас назад до Духа Святого, та сили, та проявлення Слова! Ще раз, Господи, ще раз!” Ви вірите в це? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] “Господи Боже, ще раз, ще раз дай мені узріти Присутність Ісуса Христа, що йде по церкві, дай мені узріти, як перед нами проявиться Його сила та Його обітниця. Ще раз, Господи, ще раз! Боже, змилуйся, допоможи нам!”

129 Ви бачите, що з нами роблять оці всі інші речі? Це вбиває самé...це виганяє Христову натуру з зібрання, з—з церкви, з людей. Ми повинні бути настільки тісно сплетені, що ніщо не відділить нас від цього Слова й нашої любові один до одного.

130 Ісус Христос тут. Він є наш Батько. Він є наша Мати. Він є мій Зцілютель. Він є мій Цар. Він є мій Бог. Він є моє Життя. Він є моя радість. Він є мій мир. Усе, що для мене є — це Він. Він є мій все—у—всьому. Він зараз тут.

131 Він хоче привести церкву назад до такого стану. Цікаво, чи могли б ми вигукнути: “Ще раз, Господи”, — і щоб сльози покаєння закапали з наших сліпих очних ямок? Я звертаюся не зовсім до цієї церкви. Це записується на плівку, розумієте, отут, це обійде цілий світ. Нехай наші—нехай наші люди знов повернуться до того, нехай це повернеться до такого стану, де ми могли б повернути зібрання, яке було в нас раніше.

132 Просто навіть візьміть десять чи п’ятнадцять років, що минули, погляньте, як це занепало з тих пір, погляньте, як це опускалося, опускалося, опускалося. Дійшло до такого, що це майже сором, людина мало не знічується, коли говорить про Божественне зцілення — на це вилили стільки бруду; говорити про Духа Святого, коли на Це вилито стільки бруду. Правильно. Не Бог винний у цьому. Це Самсон, який зійшов з першооснов Божого Слова, та замінив чимось іншим, та дозволив організації обголити його, умовити його на це.

133 Кажу тобі, мій брате, сестро, якщо я ні разу більше не побачу тебе по цей бік величного Судового Бар’єру Божого — “Ісус Христос є такий самий вчора, сьогодні й навіки”. Для мене Його Слово — то Життя. Він зараз тут тепер. Ви вірите цьому? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Я знаю, що Він тут.

134 І єдине, що ти маєш зробити, щоб пізнати, що Він тут — це забрати себе з дороги. Розумієте? Допоки ти стоїш на дорозі, тоді Бог нічого не може для тебе зробити. Коли ти думаєш своїми думками, тоді в Божих думок нема шансу. Але якщо ти покинеш думати своїми думками й думатимеш Його думками! “Мої думки — не ваші думки”, — сказав Він. “Якщо є яка похвала, якщо є яка чеснота — думайте про це”. Не те, що скаже про це яка-небудь церква, але те, що сказав про це Бог!

135 Подібно як оця жінка, що лежить тут, труситься на цій розкладушці. Тая жінка пролежить отак все своє життя, якщо не зможе зосередити свою—свою віру просто на Ісусі Христі. І не

матиме значення, що приходить чи відходить, це об'явиться їй — тоді ніщо не стане на перешкоді зціленню. Правильно. Та коли у вас є свої. . . Залежить від того, про що ви думаєте.

136 Якщо ви просто повірите й будете мати віру, Бог зможе зробити для вас все що завгодно. І найвеличніша річ, яку Він може зробити для вас сьогодні — захопити вашу душу туди у Присутність Його Істоти. Прямо туди, де кожна присутня тут людина. . .

137 Просто подумайте: що якби Дух Святий узяв усіх присутніх тут під Свій повний контроль? Подумайте про те, що сталося б сьогодні, подумайте, що відбулося б у Шрівпорті до цього часу завтра ввечері! Усюди мигтіли б заголовки: “Група людей збожеволіла. Вони уздоровляли хворих та воскрешали мертвих. Вони чинили усілякі речі там у Шрівпорті, Луїзіана, Сполучені Штати, США”. Це показали б по телевізору — те, що вони робили, якби Дух Святий міг одержати цілковитий контроль.

138 Чому ж Він не бере? Він хоче узяти. Він бажає узяти. Він чекає. “Ну, — скажеш ти, — я стільки всього прохав у Нього, я просто боюся прохати Його надто багато”. Прохай наддостатності, щоб ясною була твоя радість!

139 Чи могли б ви уявити маленьку рибку в півтори дюйми довжиною, десь у середині Тихого океану, яка каже: “Мені краще пити цю воду помірно, бо вона одного дня закінчиться”? Чи могли б ви уявити мишку *отакого-от* розміру у величезних єгипетських житницях, яка розмірковує: “Я встановлю собі норму — одна зернина на день, бо мені може не вистачити до наступних жнив”? О-о, оце так! Тепер розділіть це на сто мільярдів, і ось як у вас вийде вичерпати Божі ласки, та благодать, та силу до вас, якщо ви просто будете вірити цьому, ви зможете просто залишити себе. . . Що ж, вибачте, я. . . ось як, Його не вичерпаєш.

140 Він є невичерпним джерелом Вічного Життя, перебуває сьогодні тут, щоб проявити будь-яку Божественну обітницю Своїєї Біблії кожному, хто повірить Йій. Амінь. Так, панове. Єдине, що робиш ти — п'єш. Приходь до джерела та пий. Пий, поки нап'єшся. Його не можна вичерпати. Ні, панове. Він є абсолютно невичерпний, і ти можеш просто пити, й пити, й пити. Можеш пити своє uzдоровлення. Можеш пити своє спасіння. Просто приходь та пий. “Хто прагне — нехай приходить та п'є”. Амінь. Я—я—я—я знаю, що Він тут, і я знаю, що Він діятиме в наддостатності та ясності, якщо ми просто дозволимо Йому зробити це.

141 Я тільки-но побачив, як дещо сталося. І я—я не хочу починати якесь з отих служінь, розумієте, видіння, бо я—я веду розмову про дещо інше. Розумієте, я говорю про ваш прихід, не заради фізичного зцілення, але прихід до—до. . . Як тільки вони

починають робити це, тепер, це просто. . . Розумієте, як тільки я розслабився тоді, щоб відступити вбік, перше, що ти бачиш — люди ухоплюють, розумієте, ти відчуваєш, як це приходить.

142 Ось, я можу вам сказати. Отой чоловік, що сидить отам ззаду з сином свого племінника, з тим хворим стегном. Якщо він повірить, Бог зцілить його та уздоровить його. Ви вірите, що Він зцілить його та уздоровить його? [Брат каже: “Аміль”.—Ред.] Якщо вірите, що ж, тоді Бог вчинить це. Розумієте? В точності так. Аміль.

143 Отут ось сидить чоловік, дивиться просто на мене. Він молиться за свою родину. Насправді він не тутешній. Він з Південної Кароліни. Містер Діксон. Але якщо він просто буде вірити всім своїм серцем, Бог дарує йому те благословіння. Ви вірите в це, добродію? Я з ним абсолютно незнайомий. Я ніколи в своєму житті не бачив його. Аміль. Я ніколи в своєму житті не бачив його.

144 Але ви розумієте, що я маю на увазі? Що то таке? “Як це діє, Брате Брангаме?” Коли Брат Брангам може забратися з дороги! Так, панове. Коли я можу забратися з дороги, тоді приходить Ісус Христос.

145 Між іншим, просто за ним іще один чоловік перехопив Вогонь, і він теж з Південної Кароліни. Правильно. Я бачу, як Це висить просто над ним. Це в точності так. Він молиться за брата-алкоголіка. Це в точності так. Послухайте. Ви Брат Холмс. Ви вірите, що Бог. . . Вас же так звуть? Бог робить. . . Бог дарує це вам.

Ви розумієте, про що я? “Ще раз, Господи, ще раз!”

146 Давайте піднімемося на ноги, усі. Кричіть, п’ятидесятники, піднімайте свої руки: “Ще раз, Господи! Ще раз, Господи, ще раз!” Аллілуя! Я не знаю, що робити, але Він знаходиться тут. Давайте гукати, однодушно: “Ще раз, Господи!” Кричіть це: “Ще раз, Господи! Ще раз, Господи! Ще раз, Господи, зішли Свою Силу, зішли Свої благословіння. Зішли на нас Духа Святого, як стрімкий сильний вітер, і заново наповни душу кожного присутнього тут”. Слава Богу! Вірте в це всім своїм серцем. “Ще раз, Господи, ще раз!” Аллілуя!

147 П’яні від Духа! Якщо Дух Святий зможе так влитися у вас, що ви настільки оп’янієте, що забудете, як вас звати, забудете усі свої сумніви; так напоїть вас Духом, що ви забудете свої сумніви, аміль, тоді ви кудись дістанетеся з Богом. Тоді вигук “ще раз” лунатиме від щирості, і потім іще один. Аллілуя! Наповнені Духом Святим, оці п’яні від Духа; Божа праведність, та святість, та сила напоїть вас так, що ви забудете, хто ви. Ви ніщо, почнемо з цього. Пам’ятайте, Бог хоче увійти до вас. “Ще раз, Господи, ще раз! Ще раз, Господи, ще раз!”

148 О-о, п’ятидесятники, п’ятидесятники, рятуйте своє життя! Залишилося зовсім мало часу. Вже пізніше, ніж ви вважаєте. Якщо я вже ніколи не скажу з цієї кафедри жодного слова, пам’ятайте

— рятуйте своє життя! Вже пізніше, ніж ви вважаєте. Я відчуваю, як Святий Дух, на мені, каже: “Скажи це ще раз”. Рятуйте своє життя! Вже пізніше, ніж ви вважаєте.

149 Ще раз, Господи, ще раз наповни Скинню Життя Вічним Життям, кожного присутнього тут члена. І нехай Слава Господня зійде на це зібрання, Господи Ісусе. Аллілуя! Аллілуя! Я вірю Богу. Ще раз, Господи, ще раз нехай люди забудуть, хто вони такі. Нехай людина забуде своє невірство, щоб ми могли вигукнути: “Ще раз, Господи, ще раз!”

Ви любите Його? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.]

150 О Боже, Небесний Отче, дай нам в наші душі пробудження, Господи. Ми бачимо, як світильники коптять, Полум’я на вівтарі гасне. О, Господи Боже, споглянь на прокляту гріхом країну, але, Господи, не забудь Свій народ. Люди тут боролися багато років, Господи, щоб побудувати для Тебе цю невеличку структуру. Скиння Життя була побудована, Господи, як станція спасіння душ, задля пробудження. О Боже, ще раз вилий у неї Свою Святу Силу. Захопи кожного члена, видали усякі розбіжності. Зішли дощ Божого Святого Вогню та просвіти наші душі, Господи, Присутністю Ісуса Христа. Нехай люди не будуть такі згорблені у невірстві, щоб вони побачили, що Ти тут з нами; і Ти є Слово й Розпізнавач думок серця, бо саме такою нам була доведена Біблія, знову й знову. Господи Боже, дай нам пробудитися для наших відчуттів Духа Божого, що перебуває поміж нами. Даруй це, Отче. Я передаю це Тобі разом з собою. Амінь.

151 Брате, сестро, я не знаю, у своїй Біблії, що іще Бог обіцяв вчинити перед Схопленням Церкви. Я не знаю. Ви гадаєте щодо приходу клейма звірини; я сказав вам, що воно вже прийшло, в них воно вже є. Розумієте? Наступне, що залишилося — це для Схоплення Церкви. Воно може статися в будь-який момент, і не порушить жодного місця Писання у Біблії, наскільки я знаю це. Бог знає, що то є правда. Так, панове. Цей час близько. Вже пізніше, ніж ми вважаємо.

152 Давайте заплющимо свої очі та заспіваємо *Люблю Його*. Можливо, якщо ми будемо вклонятися й хвалити Його, може, Він вчинить дещо. Я увесь цей тиждень молився про прорив у цій скинії. Я молився перед тим, як прийшов сюди. В мене є люди, які моляться про це. О-о, за це підноситься молитва. Я стараюся вірити всім своїм серцем. Давайте будемо хутко прокидатися. Давайте будемо просто вклонятися Йому та хвалити Його, коли ми зараз співатимемо це, заплющивши свої очі та піднявши свої руки до Бога.

Люблю Його, люблю Його,
Бо Він перший полюбив мене
І викупив мені спасіння
На дереві Голгофи.

¹⁵³ Тепер, коли будемо співати наступний куплет, потисніть руку комусь, хто поруч з вами, вашому братові-Християнину, скажіть: “Благословить тебе Бог”, — тепер, поки ми будемо співати його.

Люблю Його, люблю. . . (Якщо ви любите один
одного, ви не зможете не любити Бога).
Бо Він перший. . .
. . . спасіння
На Голго-. . .

¹⁵⁴ Тепер давайте скажемо: “Аллілуя!” [Брат Брангам та громада разом кажуть: “Аллілуя!”—Ред.] Скажіть це ще раз: “Аллілуя!”
Ще раз: “Аллілуя!” Хвала нашому Богу!

Люблю Його, люблю Його, бо. . .

Брате Доне, ти готовий?

ЩЕ ТІЛЬКИ РАЗ, ГОСПОДИ UKR63-1201E
(Just Once More, Lord)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у неділю ввечері 1 грудня 1963 року у Скинні Життя, Шрівпорт, штат Луїзіана, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org